

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 824/2025
09.05.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Гордане Комненић, Марије Терзић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Новица Јевтић, адвокат из ..., против тужених ББ, В сада В1 пок. ВВ чији је правни следбеник ББ, ГГ, сви из ..., чији је пуномоћник Драган Бојанић, адвокат из ..., сада пок. ДД и сада пок. ЋЋ, чији су правни следбеници ЕЕ из ... и ЖЖ из ..., ради стицања у заједници, одлучујући о ревизији тужених ББ лично и као правног следбеника В сада В1 пок. ВВ и ГГ, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1780/23 од 24.10.2023. године, у седници одржаној 09.05.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужених ББ и ГГ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1780/23 од 24.10.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужених ББ и ГГ изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1780/23 од 24.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину П 39/20 од 25.12.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и обавезани тужени ББ, ВВ сада В1, ГГ1 сада ГГ из ... као наследници сада пок. ДД из ... и ЋЋ из ... да тужиљи на име њеног учешћа у износу од 40% у изведеним радовима на породичној стамбеној кући у ... ближе описани у изреци, солидарно исплате износ од 1.780.640,00 динара са законском затезном каматом на наведени износ почев од дана пресуђења до коначне исплате. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и обавезани тужени ББ, ВВ, сада В1, ГГ, ЖЖ као наследник сада пок. туженог ДД бившег из ... и сада пок. ЋЋ бивше из ..., да тужиљи на име њеног учешћа у куповини грађевинског материјала са уделом од 50% и то 3.000 комада црепа Кикинда и 4 палете гитер-блокова 5 солидарно исплате износ од 57.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до коначне исплате. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље па је утврђено да је тужиља по основу стицања у заједници власник са уделом од 50% на покретним стварима наведеним у овом ставу, што су тужени ББ, ВВ сада В1, ГГ, ЖЖ као наследник сада пок. туженог ДД и сада пок. ЋЋ, дужни да тужиљи ово право признају и исте ствари предају тужиљи у својину и државину путем физичке

односно цивилне деобе. Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака страна сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1780/23 од 24.10.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужених ББ и као правног следбеника ВВ сада В1 и ГГ и потврђена првостепена пресуда у ставу првом, другом и трећем изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу четвртом изреке – решење о трошковима поступка тако што су обавезани тужени ББ и правни следбеник иза покојног ВВ сада В1, ГГ и ЖЖ да надокнаде трошкове парничног поступка тужили у износу од 89.456,00 динара. Свака странка сноси своје трошкове у односу на туженог ЕЕ. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужених ББ и правног следбеника иза сада пок. ВВ сада В1 и ГГ за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени ББ лично и као правни следбеник сада пок. ВВ и ГГ су благовремено изјавили ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

По оцени Врховног суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужених, као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23).

Правноснажном пресудом применом материјалног права из одредби члана 168.-190. Породичног закона, утврђено је да су тужила и тужени ББ након заснивања ванбрачне заједнице 1998. године почели да живе у ... заједно са његовим родитељима и бабом и дедом са којима су чинили кућну економску заједницу која је настављена и након закључења брака тужиле и туженог ББ 1999. године. У време заснивања заједнице живота у ..., постојала је породична стамбена зграда – кућа која је била сазидана и покривена, али није била потпуно завршена. Кућа је након тога дограђивана и уређивана средствима која су тужила и тужени ББ обезбедили учествујући са процентом од по 40% у финансирању изведених радова. Покретне ствари су стечене за време трајања брака и купљене заједничким средствима тужиле и туженог ББ.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни суд је оценио да су нижестепене одлуке у складу са праксом и правним ставовима израженим у одлукама ревизијског суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужени нису уз ревизију доставили правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању о истој или битно сличној чињенично-правној ситуацији. Ревизијом се оспорова оцена доказа и правилно утврђено чињенично стање, што не представља разлог за примену института изузетне дозвољености ревизије. Примена овог института је предвиђена искључиво за питање материјалног права, па је потребно да се у ревизији јасно наведе правно питање чије се разматрање предлаже и образложи потреба његовог разматрања у смислу испуњења услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП, што у конкретном случају није учињено.

Из наведених разлога, на основу члана 404. став 1. ЗПП одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску

противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради стицања у заједници и исплате новчане противвредности поднета је 20.10.2008. године, а вредност предмета спора је 1.837.640,00 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке србије на дан подношења тужбе, то ревизија није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић